

УДК 930.1:378.4.(477.83–25)“20”

## **ІСТОРИЧНА НАУКА У ЛЬВІВСЬКОМУ НАЦІОНАЛЬНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ ІМЕНІ ІВАНА ФРАНКА НА ПОРОЗІ XXI СТОЛІТТЯ: ЗДОБУТКИ І ПЕРСПЕКТИВИ**

**Костянтин КОНДРАТЮК**

Львівський національний університет імені Івана Франка,  
кафедра новітньої історії України

У статті висвітлюється структура і розвиток наукових студій у Львівському університеті у 2000–2010 роках, зокрема в галузях археології, етнології, спеціальних історичних дисциплін, античності, середньовіччя, нового і новітнього часу зарубіжних країн, історії України.

*Ключові слова:* історичні студії, Львівський університет, кафедри та інститути історичного профілю.

Важливою передумовою розвитку науки, в тім числі історичної, є кваліфікація дослідників, а завданням організаційних структур – забезпечувати їм умови для наукової творчості. Виходячи з таких засад, у Львівському університеті проведено структурні зміни, які дали змогу поліпшити підготовку фахівців істориків, а також створили кращі умови для наукової діяльності.

У 2010 р. у структурі історичного факультету університету функціонувало сім кафедр: археології і спеціальних галузей історичної науки (завідувач – проф. Л. Зашкільняк), історії середніх віків та візантиністики (завідувач – проф. Л. Войтович), історії Центрально-Східної Європи (завідувач – проф. М. Криль), нової і новітньої історії зарубіжних країн (завідувач – проф. С. Качараба), давньої історії України і архівознавства (завідувач – проф. Р. Шуст), новітньої історії України (завідувач – проф. О. Сухий), історичного краєзнавства (завідувач – проф. В. Голубко).

Сформовано також нові навчально-допоміжні підрозділи. Серед них: навчально-дослідна лабораторія історичних та археологічних досліджень, кабінет спеціальних історичних дисциплін, кабінет славістики, музей археології).

Підвищенню рівня викладання і наукових студій сприяло створення в університеті структур, запрограмованих на новаторські підходи, зокрема Інституту історичних досліджень (директор – проф. Я. Грицак), Інституту славістики (директор – проф. В. Чорній), Інститут археології (директор – доцент М. Филипчук). Важливо, що цим досягнуто не конкуренцію з кафедрами факультету, а реальну співпрацю.

Сьогодні на історичному факультеті у структурах історичного профілю університету працює 76 науковців, у тім числі 17 докторів і 55 кандидатів історичних наук.

У 2010/2011 н.р. історичну освіту в університеті здобували 1336 студентів, у тім числі 1036 денної і 330 заочної форми навчання. Студенти навчаються за трьома освітньо-кваліфікаційними рівнями -бакалавр, спеціаліст, магістр, за такими спеціальностями: історія, археологія, етнологія, архівознавство.

Продумані еволюційні структурні зміни, достатньо високий фаховий рівень викладачів дає змогу вести наукові дослідження з різних періодів історії України та зарубіжних країн. Цьому сприяє й те, що наукові праці викладачів і співробітників факультету публікують у періодичних виданнях історичного профілю, які видають в університеті. Це – “Вісник Львівського університету. Серія історична”, “Наукові зошити історичного факультету Львівського університету”, “Україна модерна” (видає Інститут історичних досліджень), “Проблеми слов’янознавства” (видає Інститут славістики). Окрім того, історики університету публікують свої праці в інших вітчизняних та зарубіжних наукових виданнях. За 2001–2010 роки опубліковано 38 монографій, 65 підручників і навчальних посібників, а також 2079 статей, рецензій, гасел в довідниках та енциклопедіях загальним обсягом майже 3 тис. друкованих аркушів<sup>1</sup>.

В університеті діє спеціалізована вчена рада по захисту кандидатських дисертацій за спеціальностями “Історія України”, “Всесвітня історія”, “Історіографія, джерелознавство і спеціальні історичні дисципліни” (Голова ради – проф. К. Кондратюк). За 2001–2010 рр. у цій та інших радах захистили дисертації 65 молодих науковців, зазвичай, аспіранти факультету.

За сучасних умов кафедри та інститути формують плани наукової роботи цілком самостійно, на підставі інтересів і пропозицій науковців. Зазначимо, що часто обговорення в колі колег на засіданнях вченої ради факультету допомагало вдосконалити формулювання тем, знайти шляхи поліпшення міжкафедральної координації.

Аналіз доробку істориків університету засвідчує, що тут сформувалися наукові напрями, які охоплюють важливі етапи на шляху історичного розвитку людства. Активно і плідно працюють археологи, зокрема О. Ситник, М. Филипчук, Я. Онищук та ін. які розробляють комплексну міждисциплінарну проблему первісного заселення західних земель України з найдавніших часів спільно з науковцями кафедри палеографії та геоморфології географічного факультету університету. Прагне зберегти частково втрачені позиції львівська школа істориків-античників. Лекційний курс історії Стародавньої Греції та Риму для студентів історичного факультету читає доцент О. Бандровський. Основне коло його наукових інтересів – Римська імперія I–III ст. н.е. Підручник “Історія Стародавнього світу”, написаний О. Бандровським, визнано базовим для шостого класу загальноосвітніх шкіл України.

---

<sup>1</sup> Звіти про наукову роботу історичного факультету за 2001–2010 рр.

Для розвитку антикознавства в Україні плідно попрацював колектив кафедри класичної філології Львівського університету. Підсумком роботи професора В. Маслюка та відомого львівського філолога-перекладача А. Содомори побачили світ два випуски хрестоматії “Антична література”, переклади творів та окремі твори Геронда, Лукіана, Лонга, Есхіла, Софокла, Арістофана, Мекандра, Горація, Овідія, Тіта Лукреція Кара, Сенеки. Кафедра успішно працює з різноманітними фондами Греції та Італії задля поліпшення підготовки майбутніх фахівців-антикознавців<sup>2</sup>. Про позитивні зрушення в дослідженні візантиністики свідчить робота, яку проводять останніми роками у Львівському національному університеті імені Івана Франка та Українському католицькому університеті (Львів). Одним з таких кроків стало проведення влітку 1999 р. у Львові міжнародної візантиністичної школи “Візантійська спадщина”, а також низки колоквіумів, організованих Львівським університетом і Центром досліджень античної традиції Варшавського університету. В 2006 р. асистент кафедри історії середніх віків та візантиністики О. Файда захистив кандидатську дисертацію на тему “Візантиністика в Київській Духовній академії в 1819–1919 роках”. На цій кафедрі працюють також дослідники середньовічної європейської історії, зокрема, професор Л. Войтович, який у 2000 р. опублікував монографію “Князівські династії Східної Європи (кінець IX – початок XIV ст.): склад, суспільна і політична роль. Історико-генеалогічне дослідження”, а також М. Чорний, який у 2002 р. захистив кандидатську дисертацію на тему “Домініканський орден у Центрально-Східній Європі в XIII – першій половині XV ст.”. У 2010 р. викладачі кафедри Л. Войтович, Н. Козак, Ю. Овсінський і М. Чорний опублікували підручник для студентів історичних факультетів “Medium aevum: середні віки”.

На історичному факультеті сформувався знаний далеко за межами університету напрям славістичних досліджень. Його сучасний розвиток тісно пов’язаний з діяльністю професорів Л. Зашкільняка, М. Крикуна, М. Кріля, В. Чорнія, доцентів Н. Лешкович, Т. Полещук та ін. Результатом праці цих учених стали численні публікації з історії Польщі, Чехії, Словаччини, Болгарії, Росії та інших слов’янських країн, які друкували на сторінках періодичного збірника “Проблеми слов’янознавства” та інших українських та зарубіжних наукових виданнях. Значним успіхом української полоністики стала синтетична праця з історії Польщі, яку опублікували у 2002 р. Л. Зашкільняк і М. Крикун. У 2001 р. колектив кафедри підготував і видав перший в Україні синтетичний навчальний посібник під назвою “Історія Центрально-Східної Європи”, в якому на підставі зібраного фактичного матеріалу та його наукової інтерпретації сформульовано уявлення про поширення та взаємодію культурних потоків і суспільних ідей, їх несприйняття та реалізацію різними народами регіону, в тім числі слов’янськими. У 1999 р. М. Кріль опублікував монографію “Слов’янські народи Австрійської

---

<sup>2</sup> Українська історіографія на зламі XX і XXI століть: здобутки і перспективи. – Львів, 2004. – С. 272–273.

монархії: освітні та наукові взаємини з українцями. 1772–1867”. У 2007 р. світ побачила книга В. Чорнія “Історія Болгарії”, а в 2008 р. оригінальний навчальний посібник “Історія Росії XIX – початку XX ст.” видала Т. Полешук.

Певних здобутків досягли вчені факультету в дослідженні історії країн Західної Європи і Північної Америки нового і новітнього часу. Значним є науковий доробок у цій галузі професора М. Швагуляка, у полі зору якого перебувають різні аспекти німецько-польських та німецько-українських відносин напередодні та під час Другої світової війни. У 2008 р. співробітники кафедри З. Баран, Г. Кипаренко, С. Мовчан і М. Швагуляк опублікували підручник для студентів історичних факультетів університетів “Новітня історія країн Західної Європи та північної Америки. 1918–1945 рр.”. Дослідження досвідчених науковців доповнюють студії молодого покоління. Важливо, що наукова молодь виступає носієм нових підходів як до методології досліджень, так і до їхньої організації (здобуття стипендій, грантів тощо). У середовищі цих істориків з’являються традиційні та зокрема, новаторські дослідження з аналізом і здобутками західної історіографії. Так, Р. Сирота працював в архівах і бібліотеках Лондона і в 1998 р. захистив кандидатську дисертацію на тему “Сучасна британська історіографія нової і новітньої історії країн Центральної і Південно-Східної Європи”. Б. Чума працював в архівах Мадрида і в 2004 р. захистив кандидатську дисертацію на тему “Лібералізм у суспільно-політичному житті Іспанії другої половини XIX ст.”. У 2006 р. змістовну монографію “Квебек: між федералізмом і сепаратизмом (1960–1982 рр.)” опублікував Р. Сіромський. У 2005 р. кандидатську дисертацію на тему “Проблема кордонів Польщі у зовнішній політиці Великої Британії у роки Другої світової війни” захистив І. Мрака. Зроблено перші кроки щодо узагальнення матеріалів для вивчення історії країн Азії і Африки. У 2000 р. доцент А. Козицький опублікував навчальний посібник “Новітня історія країн Азії і Африки (1918–1999 рр.)”.

Найбільше ж зацікавлення викладачів і співробітників факультету викликають проблеми історії України, особливо її західного регіону, в різні історичні епохи. Період середньовіччя і ранньомодерного часу досліджують проф. М. Крикун, доц. О. Вінниченко, А. Заяць, О. Щодра, С. Білостоцький. Сферою наукових зацікавлень М. Крикуна є історія українських земель у складі Польської держави у XV–XVIII ст.: адміністративно-територіальний устрій, соціально-економічний, політичний і демографічний розвиток, козацтво. Загальний науковий доробок вченого у цій галузі сягає близько 100 праць. У 2006 р. історик опублікував книгу “Між війною і радою: козацтво Правобережної України в другій половині XVII–на початку XVIII століттях. Статті і матеріали”, а в 2008 р. – ще одну монографію під назвою “Брацлавське воєводство у XVI–XVIII століттях: статті і матеріали”.

А. Заяць проявив себе як дослідник урбанізаційних процесів на українських землях у XV–XVII ст.: історія міського населення, розвиток магдебурзького права, економіка міст, народонаселення міських поселень. Він узагальнив результати досліджень у монографії “Урбанізаційні процеси на Волині у XVI–першій половині XVII ст.” (Львів, 2003).

Основною сферою наукових зацікавлень О. Щодри є історія та історіографія княжої доби історії України, а С. Білостоцький зосередився на дослідженні історії судоустрою та судівництва в Україні у XVI–XVIII ст. У 2001 р. кандидатську дисертацію на тему “Львівська єпархія у XVI– на початку XVII ст.” захистив В. Кметь. З того часу він активно вивчає історію церкви та міжцерковні відносини на українських землях у XIV–XVII ст., а також історію богословської думки цього періоду. З цієї тематики опублікував кілька десятків статей.

За останні десять років на історичному факультеті активно досліджуються спеціальні історичні дисципліни: палеографія, геральдика, сфрагістика, генеалогія, нумізматики. Відомим в Україні фахівцем у галузі нумізматики є проф. Р. Шуст. Сферою його наукових зацікавлень є історія монетного карбування та грошового обігу. У 2003 р. він опублікував у співавторстві посібник “Історія грошей і банківства”, в якому помістив розділи про грошово-банківське господарство у середньовічній Європі. У 2007 р. вчений видав монографію “Нумізматики. Історія грошового обігу і монетної справи в Україні”.

Вагомі наукові результати у справі вивчення міської і територіальної геральдики має А. Гречило. Узагальнені результати досліджень він виклав у монографії “Українська міська геральдика” 1998 р. Розглядаючи міський герб як цілісне явище, вчений поетапно простежив зміни його соціально-правової функції, визначив специфічні його відмінності в окремих регіонах, здійснив порівняльний аналіз герботворчості українських міст і міст сусідніх країн. У 2004 р. А. Гречило опублікував монографію “Герби і прапори міст і сіл України”.

Науковці факультету видали змістовні розвідки та навчальні посібники з інших галузей спеціальних історичних дисциплін. У 2003 р. В. Фрис опублікувала монографію “Історія кириличної рукописної книги в Україні X–XVIII ст.”, у якій помістила палеографічні описи. У книзі “Українська археографія: сучасний стан і перспективи розвитку” (К., 1988) Н. Царьова помістила ґрунтовну статтю під назвою “Палеографічний альбом латинського скоропису XIV–XVII ст.: на матеріалах актових книг”. У 2006 р. О. Щодра видала посібник для студентів “Історична географія”. У галузі генеалогії плідно працюють Л. Войтович і О. Целуйко, які у 2008 р. опублікували книгу “Правлячі династії Європи. Генеалогічно-хронологічний довідник”.

Науковці факультету виявляють також великий інтерес до вивчення спеціальних галузей історичної науки, зокрема, до методології історії, джерелознавства, історіографії. У 2008 р. у світ вийшов навчальний посібник проф. С. Макаруча “Джерелознавство історії України”, в якому досить повно висвітлені предмет курсу, типи, види і підвиди історичних джерел, особливості кодування відкритої та прихованої інформації в джерелах різних видів. Автор також ґрунтовно проаналізував такі види писемних джерел з історії України, як літописи, актові документи і діловодну документацію, джерела іноземного походження, періодику, статистику, мемуари тощо.

У 1999 р. проф. Л. Зашкільняк опублікував монографію “Методологія історії. Від давнини до сучасності”, у якій зробив вдалу спробу подати узагальнену картину формування і розвитку історичної думки від її зародження і до кінця ХХ ст., окреслив її взаємозв’язок з різними формами суспільної свідомості на конкретних етапах еволюції суспільства. Автору вдалося досить ґрунтовно висвітлити теоретичні течії і школи західноєвропейської та американської історіографії, особливо ХІХ–ХХ століть.

У 2002 р. світ побачив навчальний посібник проф. К. Кондратюка “Українська історіографія ХІХ – початку ХХ століть: основні напрями і концепції”, у якому висвітлено життєвий шлях і наукову діяльність видатних українських істориків того часу, подано характеристику їхніх основних праць. Головну увагу автор звернув на формування напрямів в українській історичній науці – романтичного, народницького і державницького.

Питання нової та новітньої історії України перебувають у сфері інтересів проф. В. Голубка, Я. Грицака, С. Качараби, К. Кондратюка, О. Сухого, Б. Якимовича, доц. М. Мудрого, В. Качмара, О. Павлишина, Г. Боднар, І. Федика та ін.

У 2003 р. опублікував монографію “ Від русофільства до москвофільства. Російський чинник у громадській думці та суспільно-політичному житті галицьких українців у ХІХ – на початку ХХ ст. ” О. Сухий На цю тему у 2004 р. він захистив докторську дисертацію. У подальшому історик опублікував кілька десятків статей з історії громадських і політичних рухів Галичини ХІХ – початку ХХ ст.

У 2003 р. побачила світ монографія С. Качараби “Еміграція з Західної України (1919–1939)”, у якій на значному фактологічному матеріалі досліджено головні напрями еміграції із Східної Галичини, Західної Волині та Західного Полісся впродовж міжвоєнного десятиліття. Автор детально проаналізував еміграційну політику польських властей, діяльність громадських об’єднань опіки над емігрантами, вплив мореплавних компаній та їхньої агентури на еміграційний рух. У науковому доробку історика є значна кількість розвідок, які деталізують проблему еміграції із західних земель України наприкінці ХІХ ст. і до 1939 р.

Сферою наукових зацікавлень проф. В. Голубка є військова історія України ХХ ст., зокрема Армія Української Народної Республіки, проблеми національної військової доктрини, військові аспекти визвольних змагань 1917–1921 рр. У 1997 р. він опублікував монографію “Армія Української Народної Республіки 1917–1918 рр. Утворення і боротьба за державу”. З того часу в різних наукових періодичних виданнях почали з’являтися розвідки історика з цієї тематики. У 2006 р викладачі кафедри (В. Голубко, С. Качараба, А. Середяк) опублікували навчальний посібник “Історичне краєзнавство”.

Сферою наукових зацікавлень проф. Я. Грицака є проблеми історії України ХІХ–ХХ ст., українська та світова історіографія, національні рухи в Центральній-Східній Європі. Історик активно орієнтується на західноєвропейську методологію, намагається пристосувати, адаптувати її теоретико-методологічні засади до вивчення української історії. Прикладом цього є монографія “Нарис історії України. Формування модерної української нації ХІХ–ХХ століть” (Вид. 2-ге, К., 2002).

Різноманітною і багатогранною є тематика досліджень проф. К. Кондратюка, яка висвітлює історію українського національного руху XIX – XX ст., діяльність профспілок України в повоєнний час, окремі аспекти розвитку української історіографії XX ст. За 2000–2010 рр. історик опублікував понад 60 статей, а також посібник для студентів “Новітня історія України. 1914–1945 рр.” (Львів, 2007).

У 2006 р. опублікував монографію “Іван Франко – видавець: книгознавчі та джерелознавчі аспекти” Б. Якимович, який почав нещодавно працювати на кафедрі історичного краєзнавства. На цю тематику в Києві він захистив докторську дисертацію.

Оригінальні наукові розвідки, які ґрунтуються на значному джерельному матеріалі опублікували доценти кафедри новітньої історії України В. Качмар, М. Мудрий, О. Павлишин. У центрі досліджень В. Качмара перебуває тема історії Львівського університету в XIX–XX ст. Натомість М. Мудрий має вагомі здобутки у висвітленні національно-політичних орієнтацій галицьких українців у XIX – на початку XX ст. Йдеться про течії австрорусинства, полонофільства і русофільства в Галичині означеного періоду. Публікації О. Павлишина дещо повновому висвітлюють історію ЗУНР, зокрема об’єднавчі процеси з УНР, функціонування центральних і місцевих органів влади тощо.

Упродовж останнього десятиліття активно працюють науковці кафедри етнології. О. Франко здійснила аналітичне дослідження наукової спадщини видатного українського вченого Федора Вовка, завершивши свою роботу монографією “Федір Вовк” (Нью-Йорк, 1997) та захистивши у 2000 р. докторську дисертацію “Наукова та суспільно-політична діяльність Ф. К. Вовка”. У 2003 р. М. Глушко опублікував монографію “Генезис тваринного запрягу в Україні (культурно-історична проблема)”. На цю тему він захистив докторську дисертацію. М. Глушко та Р. Сілецький як учасники українських наукових експедицій у райони радіоактивного забруднення Полісся опублікували низку оригінальних статей з питань народного будівництва, народного транспорту, духовної культури населення Полісся. У 2004 р. у світ вийшов колективний начальний посібник “Етнографія України” за редакцією проф. С. Макаручука.

Історики університету беруть активну участь у підготовці узагальнених і довідкових видань, які користуються великою популярністю серед академічної і громадської спільноти. Йдеться про “Історію Львова” у трьох томах (Львів, 2007), “Енциклопедію Львова”, “Світову історію XX століття. Енциклопедичний словник” (Львів, 2008), “Історію України. Енциклопедичний словник. Видання 3-тє” (К., 2008).

На факультеті виконували держбюджетні наукові теми, зокрема: “Галичина: історія і культура”, “Народна культура Середнього Полісся (за матеріалами пост-чорнобильських польових етнографічних досліджень)”, “Українська історіографія на зламі XX–XXI ст.: здобутки і проблеми”, “Формування національних і соціальних ідентичностей в Україні новітнього часу”. Впродовж багатьох років науковці розробляли госпдоговірну наукову тему “Історико-археологічні дослідження території трансмагістральних нафтопроводів “Дружба” та прилеглих земель на території України”.

На рівень наукової діяльності позитивно впливають міжнародні контакти, які останнім часом значно поживалися, зокрема, з вченими Польщі, Словаччини, Чехії, Німеччини, Австрії. Поки що недостатньою є співпраця з істориками Росії, Білорусі, Литви, Молдови.

У 2001 р. на факультеті пройшли стажування д-р Марк Роберт Бейкер (США), проф. Р. Щигель і Г. Явора з Любліна. Е. Коко з Гданська. У 2002/2003 н.р. студенти історичного факультету мали змогу слухати лекції випускника університету Огайо д-ра Вільяма Ріша, а також проф. Ягеллонського університету Малгожати Смронг-Ружицької. На кафедрі археології проходили стажування співробітники Інституту археології Ягеллонського університету проф. Рената Мадіда-Легутно, д-р Юдита Родзінська-Новак і магістр Ельжбета Погорська-Клев.

Зазначимо, що науковці факультету З. Баран, Т. Полещук, Н. Турмис, Р. Шуст, О. Щодра пройшли стажування в Інституті історії Центрально-Східної Європи (Відень), М. Мудрий – у Краківському, Р. Сілецький – у Вроцлавському, В. Чорній – Новому болгарському університету Софії, М. Кріль – в Люблянці (Словенія), І. Лильо – в Афінах (Греція), М. Рожик – в Канзаському університеті (США).

Важливим чинником міжнародних контактів істориків є конференції, симпозіуми, семінари. Найважливішим з них є ті, метою яких є творча дискусія. Щороку в стінах університету проходять міжнародні славистичні колоквиуми, у яких участь беруть вчені з багатьох наукових центрів України, а також з Польщі, Чехії, Словаччини, Сербії.

У 2006 р. завершено спільний з істориками Жешувського університету проект “Багатокультурне історичне середовище Львова у XIX і XX століттях”, який виконували з 2001 р. Результатом виконання проекту стала публікація 4-х томів збірників праць за матеріалами щорічних наукових конференцій, а також підсумкова колективна монографія “Золота книга істориків Львова у XIX і XX століттях” (Жешув, 2007 р.).

У 2001–2003 рр. науковці факультету реалізували проект “Вища освіта: лідерство задля прогресу” міжнародного фонду “Відродження”. У рамках цього проекту обладнано центр удосконалення досліджень і викладання історії у Львівському університеті, проведено чотири науково-теоретичних і практичних конференцій, у яких пройшли наукову і методичну підготовку 30 молодих викладачів та аспірантів з університетів України. Учасники проекту пройшли тижневі стажування в Центрально-Східному університеті (Угорщина) і Варшавському університеті (Польща).

Вагомі наукові результати дали також конференції істориків Львівського університету імені Івана Франка і Краківського педагогічного університету на тему “Львів: місто – суспільство – культура”. Конференція започаткована ще у 1992 р. і почергово проходить у Кракові і Львові. Відбулося вже дев’ять засідань, опубліковано шість об’ємних томів матеріалів, які стосуються історії міста Львова від початків його існування і до сьогодення.

Активність у налагодженні контактів із зарубіжними науковцями проявляють університетські археологи. Збірник наукових праць “Нові технології в археології” (Львів, 2002), наприклад, став підсумком роботи міжнародної наукової конференції, що була проведена в стінах університету спільно з інститутом археології НАН України та Інститутом перед- і ранньої історії (Відень, Австрія), яка була присвячена інноваціям у галузі теорії і методики археологічних пошуків. Запропоновані у збірнику розробки фахівців з України, Росії, Чехії, Австрії та Словенії свідчать про поступову трансформацію археологічної науки від допоміжної до окремої історичної дисципліни з притаманними їй методами і методологіями пошукового процесу, починаючи з формування джерелознавчої бази і завершуючи узагальненнями.

Наведений матеріал дає підстави стверджувати, що історична наука у Львівському національному університеті імені Івана Франка має можливості для успішної діяльності, поглиблює контакти з європейськими науковими інституціями, виходить на якісно новий рівень розвитку. На початку ХХІ ст. історики Львівського університету сповнені надій на нові творчі здобутки.

## **HISTORY AS SCIENCE AT IVAN FRANKO NATIONAL UNIVERSITY OF LVIV AT THE BEGINNING OF 21 century: GAINS AND PROSPECTIVE**

**Kostiantyn KONDRATIUK**

The Ivan Franko National University of Lviv,  
the Chair of Modern History

The article covers the structure and development of scientific study at Ivan Franko National University of Lviv in 2000-2010; especially in the field of archaeology, ethnology, additional history subjects; ancient, modern and contemporary history of Ukraine and the world.

*Key words:* history study; Lviv university, departments and institutes of history.

## **ИСТОРИЧЕСКАЯ НАУКА ВО ЛЬВОВСКОМ НАЦИОНАЛЬНОМ УНИВЕРСИТЕТЕ ИМЕНИ ИВАНА ФРАНКО В НАЧАЛЕ XXI СТОЛЕТИЯ: ДОСТИЖЕНИЯ И ПЕРСПЕКТИВЫ**

**Константин КОНДРАТЮК**

Львовский национальный университет имени Ивана Франко,  
кафедра новейшей истории Украины

В статье освещены структура и развитие научных исследований во Львовском университете в 2000–2010 годах, в частности в археологии, этнологии, специальных исторических дисциплинах, античности, средневековья, нового и новейшего времени зарубежных стран, истории Украины.

*Ключевые слова:* исторические исследования, Львовский университет, кафедры и институты исторического профиля.